נספח 1 – הזדהות עם משפטים:

מסכימה מאוד

לא מסכימה בכלל

נספח 2 – רשימת משפטים:

1. התפקיד שלנו בתור דתיים הוא להפוך את כל החילונים לדתיים.
2. בתור ציבור יש לנו מה לקבל גם ממי ששונה מאיתנו.
3. החיבור של שאר העם לתורה ולמצוות הוא לא מענייניו.
4. התורה שייכת לכל עם ישראל.
5. בתור דתיים שומרי תורה ומצוות אנחנו מחזיקים באמת המוחלטת, ולכן חשוב שנוביל אחרינו את כל עם ישראל כדי שגם הם יאמינו באמת המוחלטת.
6. זכינו באור גדול וזכינו שהתורה היא חיינו, ואין סיבה שנשמור את האור הזה רק לעצמנו.
7. חשוב שנגרום לכל יהודי לשמור תורה ומצוות, גם אם הוא לא ממש מתחבר לזה או רוצה בזה.
8. שבעים פנים לתורה – האמת לא בהכרח נמצאת אצלנו, ולכן אין לנו זכות להפיץ אותה.
9. הבאת התורה והמצוות למרחב הציבורי יכולה לפגוע בחלקים מסוימים באוכלוסייה, ולכן חשוב שנכבד ולא נביא אותן למרחב הציבורי.
10. יש לנו אחריות לתת מהתורה שקיבלנו ושגדלנו עליה לכל מי שרוצה בה.

נספח 3 – שיר:

אביתר

מילים ולחן: חנן בן ארי

אביתר מקנא בי
שנולדתי דתי
עם אלוהים בכיס
בלי צלקות במלצ'ט
בלי הזיות בניו יורק.

אני מקנא בעיניים היפות שלו
שגילו את אלוהים
באמצע החיים, ככה, באמת
לבד
לבד.

אני מקנא שמה שלא ילבש או ישיר
תמיד יהיה משלהם
אני תמיד אהיה זר
והוא מקנא בי על אותו הדבר בדיוק
רק הפוך.

מוזר, מוזר, מוזר מאוד.

נספח 4 – קטע של הרב משה ליכטנשטיין, מתוך שיחה על פרשת כי תבוא:

"וכי יש תורה נופלת?

אמר רב יהודה ורב הונא בשם שמואל: על הדבר הזה קרע יאשיהו ואמר: "עלי להקים".

אמר רבי אסי בשם רבי תנחום בר חייא: "למד ולימד, ושמר ועשה, והיה סיפק (יכולת) בידו להחזיק ולא החזיק הרי זה בכלל ארור... ואפילו היה הוא צדיק גמור במעשיו והיה יכול להחזיק התורה ביד הרשעים המבטלים אותה – הרי זו ארור".

(רמב"ן, דברים כז, כו)

אדם יכול להיות צדיק גדול מאוד, להתפלל ותיקין כל יום, לדעת את מסכת קודשים וטהרות ישר והפוך ולקיים את כל המצוות – אבל אם הוא איננו פועל להרבות תורה בישראל, איננו תורם לביסוס התורה בקהילה שלו, הוא בבעיה. כמה חמורה הבעיה? על אדם שכזה, לא נגיד שהוא 'צדיק – אבל פספס הזדמנות' ואפילו לא שהוא 'רק' 'ביטל מצווה'; לפי הירושלמי שמביא הרמב"ן, "הרי זה בכלל ארור"! כדי להקים את התורה צריך לא רק לקיימה ולהזדהות עימה, אלא גם לקדם אותה הלאה.

מי שבאמת מזדהה עם תורת ה' יפעל להפצתה. מי שמרגיש ביטחון עצמי ומאמין בשמירת המצוות שלו, יהיה החזן שמגביה את ספר התורה גבוה ומרומם אותו, שכל העם יראה. לעומת זאת, מי שאיננו מזדהה באמת עם המצוות, מי שמקיים אותן משום ש'זה מה שעושים', אזי כאשר יגיע לחברה שבה קיום מצוות הוא לא 'מה שעושים' כמו באוניברסיטה, הוא יתבייש – הוא יתגנב לצד ליטול ידים; הוא יברך ברכת המזון מתחת לשפם; וכך הוא לא יקים את דברי התורה.

אל לנו להתבייש. עלינו להגביה בביטחון ובגאווה את ספר התורה מול כולם – כולל כולם. גם משנה התורה שנצטוו בני ישראל לכתוב על האבנים, היה מופנה בעיקר החוצה, כלפי אומות העולם. הם נצטוו לקחת אבנים שלמות, מסוידות בסיד – בעברית אחרת, להניף שלט חוצות – ולכתוב עליו את כל התורה "בַּאֵר הֵיטֵב" כלומר "בשבעים לשון" עבור העולם כולו.

עלינו מוטלת המשימה להפיץ תורה בישראל. אין להתבייש ולומר שאנחנו לא ראויים לתפקיד, אין לחשוב שזאת עבודה שמתאימה רק לאנשים אחרים או לקבוצות אחרות; אין להסס כי כל מיני יועצים אומרים אחרת. עלינו ללמוד מיאשיהו, שהיה רק בן שמונה כאשר מלך על יהודה וגדל בתוך תרבות של עבודה זרה וחטאים, והבין שהתשובה תלויה בו ולא הקשיב ליועצים שלו אלא צעק "עלי להקים!" יאשיהו היה יכול להמשיך לעבוד עבודה זרה כמו שהכתיבו הנורמות החברתיות, או אפילו להסתפק בשינוי דרכיו כיחיד; אבל הוא האמין במצוות והבין שהאחריות מוטלת על כתפיו – הוא קרע קריעה, קרע את עצמו מדרך החיים הקודמת והלך בכיוון אחר וצעק: "עלי להקים!"

עלינו להיות מקימי תורה בכל מקום שאליו ניקלע, ובכל זמן במהלך החיים. בנוסף, יש לחשוב גם מראש – כיצד נביא את עצמנו למקומות שבהם נוכל להקים את התורה ביתר שאת. אנחנו יכולים לגור בקהילה דתית, להתפלל שלוש פעמים וללמוד גמרא בכל יום, ועדיין נהיה בכלל 'ארורים' חלילה, אם לא נעמול על הקמת התורה.